

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Корто почт. шлани 143322.
Адреса для телеграм:
— „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 3-00 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 7-50 ал., Німеччині 7-50 ал.,
Швейцарії 3 шв. фр., Чехо-
словацькій 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 7-50 ал., Австрії
7-50 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ до АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Мірило свідомості народу.

Львів, 27. серпня 1929.

Мірилом свідомості й культурності народу, мірилом громадянської рухливості й життєздатності є преса, її інтелектуальний і моральний рівень, її почитність, сприйняття її суспільністю й аперцепування голошених нею ідей, здійснювані висуваніх кличів. Сміло можна твердити, що морально наша преса, особливо преса інтелігентська, стоїть дуже високо, без порівняння вище від преси сусідської: румунської, польської і навіть чеської. Моральний рівень нашої популярної преси теж вищий від такогуж рівня сусідської преси, але дещо нижчий, як нашої преси інтелігентської, через демагогію і нетерпимість, що від часу до часу каламутними бурунами завивають її сторінки.

Також інтелектуальний рівень нашої преси доволі високий. Про це можна видати відповідний, об'єктивний осуд тільки на основі аналогії, порівнявши порівняння з чужинною пресою. На загал наша преса у важких умовах, борючись з численними перепонами й недостачами, гідно сповнює своє завдання. Не значить це, що наша преса є ідеально добра, що вона не має своїх недостатків. Навпаки, наші робітники пера більше, як хто-небудь інший, можуть вказати на браки нашої преси й її недостатки. Але з чистим сумлінням за горстка людей, що працює в пресовій діяльності, може сказати, що вона все зробила, щоб пресу в межах матеріальної спроможності поставити на відповідну висоту.

Зате не виповнило своїх обов'язків відношені до своєї преси українське громадянство. На це вже нераз звертали ми увагу і — на жаль — даремно. Почитність нашої преси є мінімальна. Така мінімальна, що навіть стидно признаватися. Недавно доводилося автору цих рядків говорити на цю тему з одним чужинцем. „Скільки вас під Польщею?“ — питає він. „Сім мільйонів!“ — відповідаю. „А скільки маєте щоденників?“ Признаюсь, я зніяковів і відповів по-тихо: „Один“. І негайно почав я говорити про нашу бідність, про важке життя. Мій розмовець спокійно зупинив бурхливу хвилю моїх жалоб і нарікань і поставив далі питання: „Який тираж (наклад) вашого одного щоденника?“ Я довго не міг прийти до себе. Миняся у своїй відповіді, обходив її — як то кажуть — поза плоти й огороди. Але мій співбесідник почав натискає. Тоді я з почуттям сорому подав йому наш невеличкий тираж. І тепер він почав говорити про те, що він нас розуміє. Розуміє наше важке положення, наше лихоліття, але що читає українське духовенство, учительство, тисячі української інтелігенції вільних професій: адвокати, лікарі, інженери, кооператори, купці, студенти? Хіба неможливо, щоб кілька десятків української інтелігенції нічого не читали. Таж преса у кожного культурного народу, у кожної культурної одиниці належить до річей необхідних, koniecznych! Хіба, що вони читають чужу пресу, а байдуть свою. Але як тоді погодити нашу аспірацію з таким нерозвиненням, просто примітивним розумінням значення преси? Виглядає так, якби ми були народом анальфебетів — і то не лише з огляду на масу, але також з огляду на інтелігенцію, яка є культурною еманцією тієї маси. А сьогодні такі часи, що для культурного примітивізму не має місця.

В тому напрямку довго говорили ми з чужинцем (німцем). Він вказував мені на культурний рівень (завдяки поширенню преси) латинців

Грім може спалити Ваші стогни й полукипкі.

тому обезпечуйте збіжжя й пашу від огню в

Т-ві Взаїмних Обезпечень „Дністер“

Львів, вул. Руська ч. 20.

(2 мільйони населення), естонців (1.2 мільон.), і навіть литовців (2 мільйони), а я мовчав, понукавши голову. Я мовчав, бо боронити нашу інтелігенцію перед закидом анальфебетизму було важко, а вказувати на те, що вона живе духовною стравною „Век-ів Нови-х“ і „Газет Порани-х“ було незручно. Бо тоді у ще гіршому світі вишляб наша інтелігенція. Мовляв, вона якась спеціально садистична, годуючись описами убивств на еротично-сексуальному підкладі. А, на жаль, це відповідає дійсності. Ідучи трамваем рано кожного може побачити в руках інтелігента-українця „Газет-у Порани-у“, а пополудні „Век Нови“, а рідше жидівську „Хвілю“ або санашіно-фашистське „Слово Польське“, а найрідше „Діло“. Те саме явище можна заобсервувати й на провінції. Підчас вакацій на одному літничі жінка гімназійного вчителя (українка), передплатнича „Газет-и Пор.“, коли одного дня не одержала „свого органу“, просто попала в шал. Це є факт.

Обсервуючи ці явища, доводиться тільки сумувати. Що ми аарта? Хіба ми не в неволі чужої преси і то преси низького морального рівня! А така неволя гірша від всякої іншої, бо це ж наркотик, який убиває нашу думку, нашу волю, який нас обезваджує і розкладає.

На чужу пресу, нам ворожу, ми видаємо великі гроші, не вважаючи на нашу бідність, а своєї вимагаємо на кредит, якщо взагалі наворачтаємося до неї. Хіба це не скандал, що у Львові виходить тільки один-одинокий український щоденник, а шість польських і два жидівські, причому Сх. Галичина консумує ще сотні тисяч примірників краківської і варшавської польської та жидівської преси? Ажже Львів є природним центром української національної території під Польщею. І як ми виглядаємо в тому Львові і поза ним?

Протягом кількох літ ішли постійні нарікання на наш орган, що він малий об'ємом, що неповний, що покидає деякі ділянки і т. і. В останньому році ми побільшили об'єм, увели нові відділи, збільшили інформаційний діл, заангажували нових кореспондентів. Але через те кількість передплатників не збільшилася. Навпаки підчас вакацій значно впала.

Досі не витягано з цього факту ніяких консеквенцій. Наша адміністрація нікому не стримувала висилки газети, не вважаючи на значні борги. Але тепер, після вакацій і після жнив маємо право вимагати, щоб наші довжники в першу чергу вирівняли свої борги, щоб сповнили зобов'язання супроти нас, як ми суперечливо сповнювали і сповнюємо супроти них. А крім того звертаємося до нашого громадянства, головню до нашої інтелігенції, щоб вона прокинулася та щоб ділом засвідчила свій інтелігентський цина, щоб своєю байдужістю, якоюсь дивоглядною пасивністю, просто ігноруванням своєї преси не довела до того, щоб ми в 50-ліття існування „Діла“ (що минає 4. січня 1930) не були примушені знову вернути до 4-сторінкового об'єму. Пам'ятаймо, що преса, її почитність та її поширення є мірилом свідомості і культурності народу, а в першу чергу його еманції — інтелігенції.

Австрія на вулькані.

Напередодні домашньої війни в Австрії.

Недавно прийшло в Ст. Лйоренц біля Грацу у Стирії до величезної стрілянини між двома наційскамі лад сформованими організаціями: між християнсько-супільною „гаймвером“ і соціал-демократичним „шуббундом“. Вислід тої стрілянини, яка зачалася з того, що одна організація не хотіла допустити до зборів другої, виявився у двох сотнях раних і двох убитих. Коли не було більше вбитих, то тільки тому, що обі воюючі сторони, стріляючи до себе зближся, змінили помішались поміж собою так, що усталений на площі біля церкви машинний кріс не мав спроможності пустити між них регулярний огонь...

Від хвилі тої масакри, за яку соціал-демократичний „шуббунд“ всю вину склав на провідників „гаймверів“, і так загострене подорожжя в Австрії загострилося незвичайно. Обі сторони, себто „шуббунд“, за яким стоїть цілий могутній соціалістичний табір, і „гаймвер“, яку піддержують усі ті, що бояться диктатури соціал-демократичної партії, загодяться до генеральної розправи. Коли читати австрійську пресу і її алармуючі статті й замітки, то нема сумніву, що положення в Австрії тепер дуже критичне і що там в кожній хвилині може прийти до загально-го вибуху.

Ситуація в австрійській республіці напружена здавна, можна сказати: з хвилею проголошення незалежності в 1918 р. З того часу аж по нинішній день там кипить, від тоді до нині там завзята мобілізація сил у двох політичних напрямках: соціалістичним і проти-соціалістичним. А в ряди-годи приходять там до меншого або більшого вибуху пристрастей, що позначаються кожним разом якоюсь скандальною вбитих і раних. Одним з таких саме вибухів був і вибух у Ст. Лйоренц за минулої неділі.

Слід об'єктивно признати, що соціалістичні провідники, принаймні до дня масакри у Ст. Лйоренц, намагалися не допустити до збройного виступу „шуббунду“, що неминуче мусів би довести до вибуху домашньої війни. Соціал-демократи сідали того, що австрійське село становило ціле проти них на випадок виступу „шуббунду“ з метою передати владу в Австрії в руки соціал-демократії. А що австрійське село, що створило для своєї оборони саме агладу „гаймвер“, не менше озброєне, як і робітничтво по містах, то вислід такої домашньої війни на всякий випадок непевний. Це головна причина, чому соціал-демократичні діячі і творці „шуббунду“ адержували своїх прихильників перед „маршем на село“.

Після подій у Ст. Лйоренц, як можна було вносити в віденської преси, соціал-демократи змінили свою тактику. На зібранні мужів довіри тої партії рішено не відкачуватися більше а не апелювати до влади, але розбудувати організацію „шуббунду“ так, аби вона в кожній хвилині була готова відбити всі примовані на неї атаки. Це очевидно вже зовсім інша мобілізація напередодні виступу.

Одначасно і друга сторона приготувалася першому до розправи. Про це провідники „гаймверів“ говорять явно-славно, заповідаючи, що за вбивство члена „гаймверів“ (у второк 20. ц. м. на Триєстерштрассе у Відні) соціал-демократ мусить дістати таку науку, яку будуть пам'ятати навіть будучі покоління. З ентузіазмом тих-же провідників виходить теж, що вони приготували похід 30.000 армії „гаймверів“ на соціалістичний Відень, щоб покінчити з ними раз на все.

Навсумніше в тому всьому те, що уряд австрійської республіки не має ні сили ні потрібного авторитету, щоб не допустити до тих приготувань і щоб спинити генеральну розправу обох цих таборів. Справді: Австрія нині на вулькані.

АДВОКАТ

Д-р Володимир Кульчицький

б. віцепрезидент Сулу

підприємиця канцелярії в СТАНИСЛАВОВІ
вул. Шидловського ч. 1 а. (будинку польського Союзу).
355

і на провінції, що кінчили віділову школу, втра-
тило всякі вигляди на продовження своїх сту-
дій в гуманістичній гімназії.

Заінтересовані справою паралельних відді-
лів родичі відкликалися до міністра Добруцько-
го. А цей не пішов їм на стрічу і potwierdza заря-
дження візиту. Так остала наша молодь без
реальної науки, яка в нинішніх часах для кожної
суспільності є koniecznością. Ніяковість положення
апрошує заряда і сама шкільна кураторія і за-
пропонувала поступову переміну філії львів-
ської гімназії (приміщеної в „Народнім Домі“) на
математично-природничий тип гімназії. Але
такої справи не могли вирішити громадяни, що
займалися задержанням гуманістичних відділів.
Раз тому, що в тій гімназії вже були переведені
вписи до 1-ої класи і почалась в ній правильна
наука, а по друге тому, що наша суспільність
привязана віддана до класичної школи освою-
валася дуже повільно з новим типом науки і мо-
гла таку зміну філії вважати замахом на свій
стан посідання. Очевидно, що такої відповідаль-
ності не могла брати на себе горстка інтересо-
ваних родичів.

По тім піднесено цю справу на загальних
зборах Учителської Громади (в грудні 1926) і
поручено віділові, щоби підняв заходи для при-
вернення гуманістичних відділів при акад. гім-
назії, а крім того обдумав деякі зміни в їх науко-
вій плані. Однак віділов не зробив у цій справі ні-
чого; а на останніх зборах оправдувався тим, що
при нинішніх відносинах не надіявся нам здо-
буття нової української школи. Але коли при
несприятливих відносинах годі було отримати
нову школу, то можна було домагатися привер-
нення гуманістичних відділів, які вже були, або
відкриття математично-природничих при філії.
Можливо на таку тимчасову полагоду справ була
згодилася і шкільна влада.

Але такої спроби не зроблено і втрачено та-
ким чином цілих три роки зі шкодою для нашої
школи.

Та я допускаю ще одну причину понехання
віділов цієї справи, а саме: дивну нехоті деяких
класичних професорів до всяких реформованих
гімназій. Але чи ця нехоті слушна? Можна мати
всякі особисті погляди на вартість такого чи ін-
шого типу школи, та всеж треба в таких справах
керуватися і вимогами та потребами суспільно-
сти. Бо цілий світ прямує нині до виховання мо-
лоді в практичному напрямку. І на нашому грун-
ті бачимо, що урядові посади є нині для нашої
молоді недоступні, а тому треба творити для неї
власні варстаті праці. Класичні школи практич-
ного підготування до такої праці нашої молоді
не дадуть.

Загорілі класичники наводять в обороні
своїх класичних гімназій ще такий аргумент: що
один з професорів політехніки говорив десь там
колись, що з класичних гімназій виходить кра-
шій матеріал як з реальних шкіл. Такі слова чув
і я давніше, але вони належать уже до історії.
Тепер зголошуються на техніку цілі сотні сту-
дентів з польських математично-природничих
гімназій з ширини знанням фізики, математики,
природничих наук і рисунків, чого в класичних
гімназіях годі навчитися. Наслідком того стався
для наших абсолютентів гімназій аступ на деякі
відділи техніки дуже утруднений, а на інші зо-
всім зачинений.

Ця недостатка підготовки до вищих техніч-
них шкіл дається у нас інтересованій молоді що-
раз більше відчувати.

Таку аномалію в нашому шкільництві зро-
зуміла Головна Управа „Рідної Школи“ і поста-
новила недавно бодай частинно цюмо зарадити.
А саме: вона рішилась перемістити свою приватну
лічачу гімназію у Львові (при вул. Мохняцького
12) на гуманістичну, таї же перетворити її на
курси коєдукаційні. Цей проект предложено з
кінцем червня ц. р. шкільній кураторії до затвер-
дження. Куратор прийняв саму переміну школи на
реальний тип до відома, але не уважав вказаним
погодитися на спільне виховання хлопців і дів-
чат. І на цьому й застрягла почата справа, — бо
наскільки знаю, „Рідна Школа“ не внесла ніякої
іншої пропозиції до Кураторії.

Зате оголосив проф. Крушельницький в ча-
сописках, що навали ні „Рідна Школа“, ні дер-
жавна гімназія не отворить їх на власну руку. На
цей поклик зголошалося вже з різних міст сто
кількадесят учеників, віділовців і гімназистів,
складаючи грошеві завадки на покриття ко-
штів відкриття цієї школи. Не сумніваюся, що ко-
ли прийде до зреалізування цієї справи, то зго-
дяться до школи ще більше кандидатів. Це й

є найкращим доказом на те, яка велика в нас
потреба такої школи.

Я дуже радію, що „Рідна Школа“ і проф.
Крушельницький рушили справу з мертвої точ-
ки та вивели її перед прилюдний суд громадян-
ства. Але розваживши справу і труднощі, з яки-
ми вона получена, я сумніваюся, чи могли би во-
ни те завдання як слід виконати. Бо „дешче, мо-
вля, піднести, як понести“, — або „дешче щось
почати, як доконати“. А тут приходило би стіль-
ки важких умовин до сповнення! Згадаю от хоч
би про приміщення для школи, яке при нинішній
тісноті львокалів у Львові є майже неможливе до
здобуття, а далі придбання кваліфікованих учи-
тельських сил, — вивинування кабінетів у фізи-
кальні і природничі прибори, лабораторії і т. п.
Все те річі дорогі і конечні, без яких такий тип
школи не міг би існувати. А все те перевишало
сил і змогу приватної школи. Наслідком того я
побоювався би, що справа велась би невдало, не
сповнилась належно свого завдання і могла би
скоро провалитись, так, як це сталося в остан-
ньому часі з приватними курсами мужеської учи-
тельської семінарії у Львові, яка по двох роках
існування лишила своїх вихованків по втраті
дорогого часу і гроша на бруку. Такого прикро-
го експерименту, полученого з тяжкою кривдою
для нашої молоді не бажалиб ми бачити в нас
удруге.

Я та інші громадяни бачили би для справи
інший вихід. Ми сповняємо супроти держави
всякі обов'язки і тому маємо право домагатися,
щоби і вона покривала бодай найконечніші по-
требні, які лежать не лише в нашій, але і в за-
гальній суспільній інтересі нашого краю. Обду-
маймо здорово всю справу і виступім з поваж-
ним проектом відкриття паралельних гумані-
стичних чи математично-природничих відділів
при львівських, українських державних гімна-
зіях.

Справу повинна вести й далі Головна У-
права „Рідної Школи“, бої вона і компетентна
до такої справи. До спільної акції повинна би
прилучитись також „Учителська Громада“, а
тоді голос обох наших установ мав би більше
значіння. Вправді заходи самих тих установ ма-
ли би вже свою вагу, але я уважав би вказаним,
щоби інтересовані родичі й ученики вносили не-
гайно до Головної Управи „Рідної Школи“ у
Львові (Ринку 10) свої заяви в цій справі. Це під-
тримало би обі установи в їхніх заходах. Займа-
ючись шкільними справами і знаючи бажання
наших громадян, гадаю, що такі заходи повинні
йти в двох напрямках: в напрямі привернення гу-
маністичних відділів при академічній гімназії, і
в напрямі відкриття при філії акад. гімназії (в
Народнім Домі) рівноправних математично-при-
родничих відділів. Ці справи не терплять прово-
локи і ними повинні зайнятися негайно обі назва-
ні установи.

о. проф. Олександр Стефанович.

Конгрес національних меншостей в Женеві.

З Женеві надійшли вістки, що на конгрес
національних меншостей приїхали вже дотепер
представники 15 народів. З Польщі прибули від
українців голова УНДО пос. д-р Дм. Левинський
і пос. Дм. Палів, від росіян Серебряников і до-
морослий „русский“ Юрчакевич з Галичини, від
партії ББ Роскош і Богуславський, від жидів по-
сол Грінжав і д-р Райх та литовськ Тачик. Біло-
русини не візьмуть участі в конгресі. Неприсут-
ні будуть польські меншости і союз меншостей
Німеччини з тої причини, що екзекутивна меншо-
стевих конгресів не виповнила вимог, які відно-
сились до їх прийняття. В конгресі візьме участь
вісім німецьких груп, яких заступатимуть 15 де-
легатів, в тім числі посол Уліц, Грабе, Навман, 5
жидівських, 4 російських і 3 угорських, а також
каталонці, шведи, болгарини, словінці, чехи і хор-
вати. Президія конгресу відкинула прохання
фрізійської меншости, аби її прийнято. Петицію
розглядатиме пленум конгресу.

Велика залізнична катастрофа в Австрії.

В п'ятницю 23. серпня ц. р. сталася велика
залізнична катастрофа біля стації Твароз-Ст.
Вайт. Поспівший потяг, який їхав з Праги до
Градо наїхав в повнім бігу на особовий потяг,
який їхав до Сальцбурга. Сила ударення була
така велика, що паротяга обох потягів збилося
в одну масу. Катастрофа наступила в наслідок
неправильного наставлення шии. З вагонів II і
III, класи поспівного потягу причеплених безпо-
середньо до пакувального вагона залишилася го-
ра рухомих. З пасажерів, які їхали саме в о-
бох вагонах в 4 осіб убитих, а 35 ранених. Ката-
строфа викликала в Відні пригніблююче вра-
ження.

НОВА САНАТОРІЯ У ЛЬВОВІ,
ПРИ ВУЛ. ЛІСТОПАДА 22.

Вже відкрита Санаторія „Vita“, що міститься
в триповерховій будівлі і уря-
дженна з лексусовим комфортом (центральне опірівання
в кожній кою, — тепуча, тепла й холодна вода, елек-
трична вода для хорих і т. д.) для операційної клініки,
кімната для породів, як також стаціонар для нежовати.
Покій окремі і 2-особові, усі сонячні.

Нагода для відздорознення — в гарнім горді
і на сонячних балконах.

Ціни дуже низькі: денний побут разом з утер-
женнями та обслугою — в покою в 2-ма ліжках —
15— зол. В окремих 20— зол.

Довільний вибір лікарів.

220 9—10

2 а. .

Конференція в Газі.

Меморандум 4-ох держав віритель.

З Гаї повідомляють, що в понеділок 26.
серпня ц. р. фінансові делегати Бельгії, Франції,
Італії і Японії зредагували вже меморандум, в
якім ці чотири держави спрецизували свої про-
позиції, що перед кількома днями предложили
Сновденові.

Меморандум обіймає 6 сторін і вчора мали
його відчитати Сновденові. Меморандум не обій-
має ніяких нових пропозицій і обмежується ли-
ше до устійнення устних пропозицій, які Жас-
пар предложив Сновденові. Меморандум обіймає
сповняє около 60 відсотків англійських домагань від-
носно висоти річних рат і впроваджує новий си-
стем поділу річевих достав, які передбачує план
Юнга, корисних для Англії. Меморандум обіймає
прохання, аби Сновден заявив, в який спосіб Ан-
галія причиниться до загального замрнення в цілі
введення в життя плану Юнга. Якщо Сновден
відкине пропозицію, конференція ствердить тоді,
що причиною розбиття була неуступчивість
Англії, а якщо дійде до порозуміння, конферен-
ція покличе комітет до справи організації плану
Юнга. Осідком комітету був би Лондон.

Жаспар передав англійській делегації відпо-
відь 4-ох держав віритель на домагання Снов-
дена.

Не до прийняття.

Агенція Аваса повідомляє, будьто би Снов-
ден заявив, що останні пропозиції держав вір-
тель є не до прийняття.

Криваві заворушення в Палестині.

150 убитих і 500 ранених.

З Єрусалиму надходять щораз нові страшні
вісти про те, що ситуація в Палестині стає з ко-
жною хвилиною грізнішою. Араби нападають не
лише на жидів, але зводять криваві бої з англій-
ським військом. Вже убито двох англійських офі-
церів. Тому крім висланого полку війська з Єгип-
ту, вислано знова полк війська кораблем з Маль-
ти, яким їде також ескадра літаків. З Єруса-
лиму повідомляють, що заворушення обіймає
цілу Палестину. Знавці тамошніх відносин запев-
няють, що заворушення викликали ортодоксний
елементи арабів. „Дейлі Тел.“ зазначає, що вже
давно слід було сподіватися вибуху протижидів-
ських експесів у Палестині і тим дивнішою ви-
дається загідність англійських властей супроти
арабів. „Нае Фрае Прессе“ доносить з Єрусали-
му, що араби убили в неділю в Єрихоні 50 жидів
і 70 поранили. Багато жидів скоронилося до бу-
динку поліції. До Єрихону вислано військо і жи-
дівських охотників. В Яфі в тісних вулицях
пришло до завзятої бійки. Атаку з великим зу-
сильям вдалося жидам відперти. Багато осіб є
ранених і убитих. В Тель Авів убито одну особу.
Далі араби напали на такі колонії: Рахель, Гай-
фа, Календія і Безан, яку знищено до тла. В ко-
лонії Моцца вимордували араби цілу родину з
6-ох осіб. Араби заатакували передмістя Єруса-
лиму, головню дільницю Тальпот. Дільницю зни-
щено до тла; а в ній находилася дорожочина бі-
бліотека жидівського поета Агнона. Бібліотеку
спалено. Після англійських обчислень убитих
жидів є 150, а ранених 500. Арабські страхи ви-
носять ще більше. В Єрихоні убито між іншими
теж 12 учеників, які походять з Америки, а 38
америк. учеників поранено.

Цепелін в Льос Анджелиос.

З Льос Анджелиос повідомляють, що Цепе-
ліл прилетів сюди в понеділок в год. 1.15 після
місцевого часу. З Берліна повідомляють, що по
призді Цепеліна виявилось, що командант д-р
Екенера хорував через два дні в часі подорожі
понад Тихий Океан. Д-ра Екенера перевезено са-
моходом до одного з готелів в центрі міста. Ін-
жніри Цепеліна заявляють, що Цепелін находить-
ся в добрім стані і що набравши бензину будуть
могли летіти даліше. Відлет Цепеліна з Льос Ан-
джеліос назначено на віаторок на 7 год. раню.

